

han Broderen med at anføre Stykker af sine Byraadtaler og fortælle om sine Fortjenester af Byens Velværd. Men før eller senere fik Jørgen Skolelærer altid Samtalen lempet hen paa Tyge og dennes Optræden i Pressen eller paa Talerstolen.

Det maatte ske med nogen Forsigtighed. Kresten var ikke altid lige tilbøjelig til at indlade sig paa det Emne. Han lagde aldrig Skjul paa — heller ikke overfor Fremmede — at han betragtede sin Broder som en Eventyrer. Men naar han — som han sagde — »for sin Samvittigheds Skyld« havde aflagt denne Tilstaaelse, tav han helst om ham, og denne Tavs-
hed havde hos hans egne politiske Meningsfæller indbragt ham megen Anerkendelse for højmodigt Brodersind.

Kun dersom Tyge tilfældigvis i de samme Dage havde givet sig en Blottelse i en Avisartikel eller lidt et Nederlag paa en Valgtribune, kunde den dulgte Glæde herover gøre ham veltalende. Med overbærende Hovedrysten kunde han da blive ved at gentage, at »dette virkelig var en meget flov Historie for den gode Tyge . . . en rigtig forsmædelig og flov Historie«. Og han endte gerne med de Ord:

»Tyge minder mig paa sørgelig Maade om den Historie med Fiskeren, der vilde være baade Konge og Kejser og tilsidst Gud for alt Folket. Han vil ogsaa ende i Muddergrøften. Vi maa kun haabe, at